

ПОНЯТТЯ ТА ЕЛЕМЕНТИ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО СТАТУСУ ЗАХИСНИКА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Олександр Сергійович ШАДРІН,

*аспірант Харківського національного
університету внутрішніх справ*

Невід'ємним компонентом забезпечення права на захист у кримінальному провадженні є використання професійної правничої допомоги захисника. У зв'язку з чим актуальним є питання про процесуальний статус такого учасника кримінального провадження як захисника. Адже процесуальний статус захисника є однією з найскладніших та найактуальніших проблем не лише практики, але й доктрини кримінального процесу. Це пояснюється тим, що участь захисника у кримінальному провадженні є чи не єдиною реальною гарантією дотримання усіх, передбачених законодавством, прав та свобод особи, щодо якої здійснюється захист [1, с. 208–209].

Аналіз сформованих у кримінальному процесі наукових підходів до визначення процесуального статусу окремих суб'єктів кримінального провадження показує, що вчені передусім акцентують увагу на його врегульованість нормами кримінального процесуального права та наводить його складники. Наприклад, А.Б. Антонюк, О.О. Лисецький, О.О. Мазурець, стверджують, що процесуальний статус слідчого змістовно містить сукупність таких елементів: функції (основні напрями кримінальної процесуальної діяльності); завдання; повноваження (права та обов'язки); процесуальна самостійність; гарантії законності та обґрунтованості діяльності; процесуально-правова відповідальність [2, с. 156; 3, с. 271]. При цьому А.Б. Антонюк, О.О. Мазурець підкреслюють, що особливості кримінального процесуального статусу слідчого залежать від покладених повноважень та характеру обов'язків, специфіки діяльності правоохоронних органів. Більше за все, науковці пропонують процесуальний статус слідчого розглядати через його правосуб'єктність з урахуванням призначення правоохоронних органів, їх завдань, функцій, повноважень тощо [13, с. 273].

В.В. Сидорчук, М.М. Стоянов, досліджуючи поняття та складники процесуального статусу слідчого, зазначають, що процесуальний статус є складовою частиною правового статусу. При цьому процесуальний або, як його ще йменують учені, процесуально-правовий статус слідчого регламентується кримінально-процесуальним правом і визначає становище слідчого безпосередньо у кримінальному провадженні у його зв'язку з іншими суб'єктами кримінального провадження. Він, на їх думку, включає такі елементи, як завдання, функції, права та обов'язки, які загалом забезпечують виконання завдання кримінального провадження у рамках наділеної законодавцем [4, с. 142; 5, с. 168].

За аналогією з вищенаведеними науковими позиціями можна виокремити наступні основні елементи процесуального статусу захисника – це визначені кримінальним процесуальним законодавством: завдання та функції за-

хисника в кримінальному провадженні; його права, обов'язки та відповідальність; гарантії діяльності захисника. Зупинимось на окресленні основних аспектів кожного з названих змістовних елементів процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні.

Основною функцією захисника, яку він реалізує в кримінальному провадженні безперечно є захист прав, свобод і законних інтересів підзахисного – підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого й інших учасників кримінального провадження, зазначених у ч. 1 ст. 45 КПК України. При цьому, як уточнює В.П. Машика, основну функцію, яку виконує захисник у кримінальному провадженні, – це надання належного права на захист, роз'яснення ситуації клієнту, який його залучив, надання консультацій, участь у процесуальних діях з клієнтом, написання правових документів та їх подання тощо [6, с. 187]. Завданням діяльності захисника в кримінальному провадженні є надання правничої допомоги підзахисному з метою забезпечення захисту прав, свобод та законних інтересів клієнта.

Права та обов'язки захисника в кримінальному провадженні визначені як загальними, так і спеціальними кримінальними процесуальними нормами. Зокрема, взаємопов'язана сукупність прав і обов'язків захисника в кримінальному провадженні визначена як положеннями КПК України, так і ст. ст. 20–22 закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [7]. У КПК України адвокат, який бере участь у кримінальному провадженні участь в якості захисника, поряд із професійними правами адвоката, користується процесуальними правами підозрюваного, обвинуваченого, захист якого він здійснює, крім процесуальних прав, реалізація яких здійснюється безпосередньо підозрюваним, обвинуваченим і не може бути доручена захиснику, з моменту надання слідчому, прокурору, слідчому судді, суду свідочтва про право на зайняття адвокатською діяльністю, ордеру, договору із захисником або доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги [8]. З наведеного вбачається, що «КПК України наділяє адвоката-захисника правами, якими володіє підзахисний, а також особливим процесуальним статусом, в основі якого – законні інтереси особи, які встановлюють правові межі діяльності захисника. Із цього випливає найважливіша особливість правового статусу захисника, яка полягає в тому, що права захисника є похідними від прав особи, щодо якої він здійснює захист, а захисник є суб'єктом обов'язку доказування усіх сприятливих для підзахисного обставин кримінального провадження, але цей обов'язок може обмежити лише підзахисний» [1, с. 213]. Відповідальність захисника варіюється залежно від виду та характеру вчиненого ним правопорушення. Зокрема, у випадку вчинення дисциплінарного правопорушення захисник несе дисциплінарну відповідальність згідно з Розділом IV закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [7]. Особливості притягнення захисника до адміністративної та кримінальної відповідальності передбачені відповідними галузями матеріального права.

Гарантії діяльності захисника представлені гарантіями адвокатської діяльності, визначеними у ст. 23 закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [7], процесуальними гарантіями (заборона оглядати, вилучати чи розголошувати слідчим, прокурором, слідчим суддею, судом документи,

пов'язані з виконанням захисником його обов'язків, без його згоди (ч. 6 ст. 46 КПК України), обов'язок органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх службових осіб виконувати законні вимоги захисника (ч. 7 ст. 46 КПК України), заборона допитувати як свідка адвоката про відомості, які становлять адвокатську таємницю (п. 2 ч. 2 ст. 65 КПК України) тощо), встановленням відповідальності, наприклад, кримінальної за втручання в діяльність захисника (ст. 397 КК України), погрози чи насильство щодо захисника (ст. 398 КК України), умисне знищення або пошкодження майна захисника (ст. 399 КК України), посягання на життя захисника у зв'язку з діяльністю, пов'язаною з наданням правової допомоги (ст. 400 КК України) і т. п.

Отже, процесуальний статус захисника – це визначена кримінальним процесуальним законодавством діяльність адвоката з надання правничої допомоги підозрюваному, особі, стосовно якої зібрано достатньо доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, але не повідомлено про підозру у зв'язку з її смертю, обвинуваченому, засудженому, виправданому, особі, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішувалося питання про їх застосування, а також особі, стосовно якої передбачається розгляд питання про видачу іноземній державі (екстрадицію) з метою захисту його прав, свобод і законних інтересів у кримінальному провадженні. Основними змістовними елементами процесуального статусу захисника є завдання та функції захисника в кримінальному провадженні; його права, обов'язки та відповідальність; гарантії діяльності захисника.

Список використаних джерел:

1. Сибірна Р., Гап'як С. Процесуальний статус захисника у кримінальному провадженні. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: «Юридичні науки»*. 2021. № 2 (30). С. 207–215. <https://doi.org/10.23939/law2021.30.207>.
2. Лисецький О.О. Слідчий як суб'єкт кримінального провадження: дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2018. 287 с.
3. Антонюк А.Б., Мазурець О.О. Визначення процесуального статусу слідчого у кримінальному провадженні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 2. С. 270–273. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-2/65>.
4. Сидорчук В.В. Поняття та види правового статусу слідчого. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2019. № 3. С. 140–142.
5. Сидорчук В.В., Стоянов М.М. Поняття процесуального статусу слідчого, його складники. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право*. 2021. Вип. 2 (50). С. 167–171.
6. Машика В.П. Родь захисника у здійсненні представництва в кримінальному провадженні. *Часопис Київського університету права*. 2019. № 2. С. 186–189. DOI: 10.36695/2219-5521.2.2019.33.
7. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 27. Ст. 282.
8. Кримінальний процесуальний кодекс України: закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88.